

XII.

Bằng gương mặt lạnh lùng, Thủy Tiên nói với Kỳ Sơn:

- Dù tôi chẳng tốt đẹp gì, cuộc đời tôi lại đầy đầy phong ba và sóng gió, tôi lại có quá nhiều bạn trai, tính tôi thì phóng túng, và nhất là tôi cũng đã một lần hứa hôn. Tôi đã thành thật kể với anh, anh chấp nhận quá khứ rồi, thì anh không được quyền lừa dối tôi. Cần có một người đàn ông trung thực, tôi nghĩ anh hơn Bảo Phong, tôi mới từ hôn, để gắn bó với anh. Thế nhưng nay tôi không ngờ!.....

Kỳ Sơn chối dài:

- Oan cho anh mà Tiên! Anh có làm gì đâu, cho em phải nói anh như thế!

Thủy Tiên không màng lắng nghe Kỳ Sơn nói, cô nói tiếp:

- Nếu anh khinh rẻ tôi thì sao không khinh rẻ ngay từ đầu. Để đến lúc tôi đặt hết mọi hy vọng vào anh, anh mới có thái độ ấy?

Kỳ Sơn tỏ vẻ rất đau khổ:

- Em nói gì kỳ vậy? Thế nào là khinh rẻ?

Thủy Tiên cũng vẫn tỏ ra như không nghe Kỳ Sơn nói gì. Cô vẫn đều giọng:

- Anh bảo chỉ coi Thùy Mỹ là bạn thôi hả? Thế còn “Nga vũ trường”? Một người đã đạo diễn một màn kịch để đưa anh vào bẫy. Thế còn “Diễm đá” chúc rượu để anh ngủ lại quán của cô ta suốt đêm 30 tết năm ngoái. Còn “Kiều Trinh tổng hợp”? Rồi Như Lan ca đoàn Xóm Chiếu ngâm thơ vô tội tin anh như tin một tín điều. Và còn Tuyết Hằng ở Xóm Mới cùng với anh ở khách sạn suốt một tuần, chưa kể...

Kỳ Sơn bịt miệng Thủy Tiên để nàng đừng kể nữa. Nàng gạt tay anh ra cách giận dữ:

- Anh sợ phải không? Sợ nghe thì tôi không kể nữa, nhưng như vậy thì tôi sẽ cho anh xem một chuyện động trời. Nhớ là hãy can đảm!

Kỳ Sơn tiu nghỉu. Thủy Tiên bước vào trong một lúc rồi mang ra một xấp ảnh xòe ra trước mặt Kỳ Sơn:

- Đây là những bức ảnh mà Trâm Thy, em tôi chụp được. Anh còn mặt mũi nào mà

dám đến những nơi tôn nghiêm của giáo đường để đàn để hát trong các ca đoàn! Hẳn anh còn đợi đến ngày các linh mục buộc phải tống cổ anh đi khỏi những nơi tôn nghiêm ấy để gìn giữ các cô gái hiền ngoan được trong trắng, không lấm ô như do anh vậy bản chắc!

Thủy Tiên cắn chặt đôi môi mọng đỏ, mắt nhìn Kỳ Sơn trừng trừng:

- Đó chưa phải là chuyện động trời mà tôi muốn nói. Tôi là một cô gái như nhóp, anh có đối trá với tôi, tội ấy vẫn còn nhẹ, hay cho dù đối trá Thùy My, Như Lan và những cô gái đạo đức nết na, trong trắng và dễ thương đi nữa, vẫn cũng là nhẹ tội nhiều so với chuyện này.

Vừa nói nàng vừa moi tìm trong xấp ảnh, lấy ra hai bức ảnh Kỳ Sơn mặc áo dòng đen đang dạy một lớp các trẻ em, và một bức cũng mặc áo dòng đen đứng nói chuyện với các ông các bà nhà quê. Nàng trao hai bức ảnh ấy cho Kỳ Sơn:

- Đây! Ảnh của anh! Có đúng không thưa ông thầy? Ông đang làm gì đó? Ông đang đối gạt các con chiên thành khẩn, chân chất và ngoan đạo; đối gạt cả Giáo hội thánh thiện và đối gạt mutu mô với cả Thiên Chúa nữa đấy!

Kỳ Sơn đón lấy hai bức ảnh. Chăm chú và trợn trừng xem xét. Anh há hốc và run rẩy.

Thủy Tiên gieo mình xuống ghế. Nàng thở một hơi dài chừng như đã trút cạn những gì lâu ngày chịu đựng khốn đốn.

Kỳ Sơn hết nhìn vào hai tấm ảnh lại nhìn Thủy Tiên cách dò xét:

- Ảnh này ở đâu ra?... Một sự vu khống trắng trợn! Em hãy tin anh! Làm gì mà có chuyện như thế này được?... Anh sẽ gặp Trâm Thy.

Kỳ Sơn lật xuôi lật ngược hai tấm ảnh, miệng cứ kêu: “Trời ơi!” Trời ạ! Đất hỡi! Chúa ơi!”

Một lúc anh ngồi sụp xuống dưới chân Thủy Tiên van nài:

- Xin em hãy...

Không để Kỳ Sơn nói hết, đơn giản là Thủy Tiên không còn muốn nghe gì nữa. Nàng gạt Kỳ Sơn ra và đứng dậy cách dứt khoát:

- Anh không cần nói gì nữa! Và hãy về đi! Ngay hôm nay tôi sẽ viết thư cho Bảo Phong. Đó là lời cuối cùng tôi nói với anh!

Nàng bước vào trong, gương mặt vẫn lạnh lùng. Người phụ nữ ở tình huống này mà không khóc, tức là không còn gì trong lòng họ nữa. Kỳ Sơn nghĩ thế anh đứng dậy hơi do dự rồi cuối cùng cũng ra về.

Trên đường về, anh nhớ lại Thùy My cũng đã giận anh, lánh mặt anh như thế.

Ghé tạt vào một quán nước bên đường, anh xua đuổi những nỗi dằn vặt, những khó hiểu vừa qua bằng những ly rượu cháy cổ.

Anh uống hết ly này tới ly khác, đầu óc mỗi lúc một quay cuồng.